

— Бре да се не види! А бе Рувере, не можешъ ли да познаешъ Питерка?

Азъ останахъ като гръмнатъ: та този младъ човѣкъ е мой другаръ! Ти ли си бе, Питере! Колко си се измѣнилъ! — И . . . братски се пригърнахме. Двамата прѣкарахме до вечерята наедно. Питеръ ми разказа, що е работилъ прѣзъ изтеклитѣ петъ години.

— О, Рувере, викаше той съ радостъ, ти не можешъ да си прѣдставишъ, колко азъ съмъ пжтешествувалъ, и какъвъ ловецъ съмъ станалъ — цѣлъ Немвродъ! Оттогава, откогато се раздѣлихме съ тебе и Джека, азъ прѣкарахъ чудни и дивни приключения: ходихъ да се бия съ кафритѣ и китайцитѣ; усмирявахъ възстаналитѣ сипаи въ Индия; ходихъ на ловъ за слонове въ безкрайнитѣ хималайски прѣдгория, ловихъ ужасно голѣми китове въ полярнитѣ морета и избихъ сума лѣвове въ Капската колония (Африка). Чудя се, какъ съмъ можалъ още да остана живъ. Има обаче още едно животно, което азъ не съмъ виждалъ, и желая да идемъ съ тебе на ловъ за него . . . Да идемъ въ Африка за горили (едри маймуни), побѣдоносно свърши думата си моя приятель.

— Ха, съгласенъ ли си?

Дигнахъ раменѣ и нищо не можахъ да възразя на това прѣдложение.

Съгласихъ се. Въ сжщия день обмислихме и наредихме всичко за пжтъ. Написахме писмо на приятеля си Джека, съ молба той непрѣмѣнно да дойде съ насъ. Не се мина една недѣля и ние вече се носѣхме съ единъ грамаденъ параходъ по океана къмъ страната на дивацитѣ и горилитѣ, робитѣ и роботърговцитѣ,